

а другия прикрепва о единъ клонъ. Па изважда изъ цедилника си малко хлѣбъ и дава му да яде.

Като се понарадвахме всички на ярето, което изпърво толкова ни изплаши, залавяме се пакъ за работа. Цедилниците ни се май напълниха.

— Ха стига толкова! — казва Никола, който съ нетърпе-

ние гледа по-скоро да поведе намѣреното козле.

— Още малко, та баремъ да допълнимъ цедилниците, — намѣсвамъ се и азъ, като добирамъ единъ клонъ съ едри дрѣнки.

— Стига, стига! Че дренките сж тежки, та бая зоръ ще видимъ, дорде ги изнесемъ възъ баира! — И Никола почва да си задѣнва цедилника.

Нѣма що. Привършваме всич-

ки брането, задѣнваме цедилниците и трѣгваме следъ Никола, който е повелъ вързаното съ пояса си яре. Че никой не дойде да го потърси, и той го смѣта вече за свое.

Слизаме доле при рѣката. Никола настоява да продължимъ пжтя. Не. Бива ли да дойде човѣкъ тукъ, на Тополица, и да се не окже въ

нѣкой вирь? — А ето го, предъ насъ въ скалата хубавиятъ Жекковъ вирь. Синкавитъ му струитъ много ни примамватъ!

Безъ сърдце нѣкакъ се съгласява и Никола, който привързва яреңцето задъ единъ храсть. Събли-

чаме се бързо и буйно се хвърляме въ дълбокия вирь. Радостни викове, плѣсъци, гуркане... И, когато до ситостъ се наскачваме и налудуваме въ прохладната вода, обличаме се бързо, задѣнваме цедилниците и поемаме пжтя нагоре възъ баира. Начело съ Никола, който грижливо води своето козле.

Ободрени отъ прохладната вода и улигани съ весели приказки, най-често около страха